

Arrest

nr. 246 925 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 14 april 2020 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen en kwam op 14 mei 2020 in aanmerking voor voorlopige invrijheidsstelling.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 18 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). De vordering tot schorsing van

de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door verzoeker werd ingesteld tegen deze verwijderingsmaatregel, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 26 mei 2020 (RvV 26 mei 2020, nr. 236 023).

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 18 mei 2020 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: A.(...)

Voornaam: R.(...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Suriname

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18/05/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 18/05/2020. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Betrokkene heeft wel verklaard familie in België te hebben, zonder de gezinsband te vernoemen. Hij verklaart eveneens een kind in Frankrijk te hebben. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben en graag te willen terugkeren naar Frankrijk omwille van redenen die toebehoren tot de privé-sfeer. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 05/4/2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

“(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de formele motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. *In fine* acht verzoeker bijkomend het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

‘(...)’

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, etre ensemble représente un element fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht. In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is "familieleven". Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt.

In het arrest Al-Nashif en anderen v. Bulgarije gaf het Hof een algemene schets van het familieleven. Deze omschrijving kan gezien worden als een overzicht van de rechtspraak tot nu toe in dit verband:

“The existence or non-existence of “family life” is essentially a question of fact depending upon the reality in practice of close personal ties. Nevertheless, it follows from the concept of family on which article 8 is based that a child born of a marital union is ipso jure part of that relationship; hence, from the moment of the child's birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to “family life” which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances. In so far as relations in a couple are concerned, “family life” encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to “family life”, a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means.” (eigen onderlijning)

(vrije vertaling:

Het bestaan of niet bestaan van " het gezinsleven " is in wezen een feitenkwestie , afhankelijk van de realiteit in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Toch blijkt uit het concept van de familie op welk artikel 8 is gebaseerd dat een kind geboren uit een burgerlijke unie van rechtswege deel uitmaakt van die relatie ; dus , vanaf het moment van de geboorte van het kind en door het feit hiervan, bestaat er tussen hem en zijn ouders een " gezinsleven " , die latere gebeurtenissen niet kunnen verbreken, tenzij in

uitzonderlijke omstandigheden. Voor zover relaties in een paar betreft, "gezinsleven" omvat families op basis van het huwelijk en ook de facto relaties. Bij de beslissing of een relatie als "gezinsleven" kan genoemd worden, kunnen een aantal factoren van belang zijn, waaronder de vraag of het echtpaar samenwoont, de lengte van hun relatie, en of ze tegenover elkaar de verbintenis hebben om samen kinderen te hebben, of op andere manieren) (eigen onderlijning)

Het Hof kiest duidelijk niet voor een enge definitie. Het is niet vereist dat de relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan, in werkelijkheid, van sterke persoonlijke en emotionele relaties die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden. Het is veeleer doorslaggevend dat er een effectief beleefde familiesituatie voorhanden is. Bloed- of aanverwantschap is, met andere woorden, niet noodzakelijk. Er is nog een tweede criterium dat belangrijker is, namelijk een voldoende hechte band tussen de betrokken personen.

Inderdaad woont verzoeker al gedurende drie jaren samen met zijn partner in Frankrijk, alsook heeft hij zeer vaak contact met zijn dochter, eveneens in Frankrijk. Verzoeker en zijn partner wensen samen te blijven wonen in Frankrijk, doch door de bestreden maatregel is dit danig verstoord. Verzoeker verblijft in Frankrijk sedert 2014, met visum. Zijn dochter was toen in voogdij door haar oma langs moederszijde. Maar via de Jeugdrechtbank, werd beslist dat het kind toch naar de vader en de moeder mag. Nadien woonde het kind bij haar vader en moeder in Frankrijk. Toen haar ouders uit elkaar gingen, was het kind soms bij de ene, soms bij de andere. Het kind had een goede structuur. Indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zal de Jeugdrechtbank waarschijnlijk weer gaan beslissen dat het kind onder voogdij wordt geplaatst. Hierdoor wordt de situatie voor het kind dan ook verslechterd.

Er blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM niet volledig heeft gewaarborgd. Enkel door te stellen: "Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden" is onvoldoende om de rechten zoals vervat in artikel 8 EVRM te waarborgen.

In de nota met opmerkingen, stelt de verwerende partij dat verzoeker principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. De verwerende partij stelt verder: "Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen."

De verzoekende partij wenst hier op te antwoorden dat juist het internationale recht, inbegrip mensenrechtenverdragen, voorrang hebben boven de nationale wettelijke bepalingen. Finaal is het aan elke rechterlijke instantie om een autonoom oordeel te vellen of de beslissingen die genomen worden door het bestuur in overeenstemming zijn met deze mensenrechtenverdragen, ondanks de beslissingen genomen door het bestuur van een ander land of eventueel het vonnis/arrest van een rechterlijke instantie van een ander land.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat het geenszins duidelijk is of de bestreden beslissing inhoudt dat verzoeker een inreisverbod opgelegd krijgt van 8 jaren dan wel van 6 jaren.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat bij tegenstrijdige termijnen het Bestuur de kortste termijn in aanmerking neemt. Verzoekende partij wenst evenwel te benadrukken dat het Bestuur zich dient te houden aan de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Gezien het, bij het in ontvangst nemen van de beslissing van het Bestuur, voor de verzoeker (rechtsonderhorige) geenszins duidelijk is wat de duur is van het inreisverbod dat aan hem wordt opgelegd (nochtans een essentieel element van de beslissing!) dient benadrukt te worden dat aan de bestreden beslissing een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel kleeft.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 8 EVRM, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel."

Bij zijn gedinginleidend verzoekschrift had verzoeker kopieën van verblijfsvergunningen uit Frankrijk van 2015 en 2017 en een kopie van de geboorteakte, het Franse nationaliteitsbewijs en de Franse identiteitskaart van zijn dochter toegevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin

dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan zij werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 74/11, §1, vierde lid. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal. Op 14 april 2020 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Een maand later werd hij overgedragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De gemachtigde van de minister trof op 18 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) omdat verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikte en door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden.

3.6. Verzoeker betwist voorgaande vaststellingen niet. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 05/4/2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 (lees: 6) jaar proportioneel.”

3.7. Waar verzoeker in zijn middel opmerkt dat de bestreden beslissing blijf geeft van een onzorgvuldigheid omdat het geenszins duidelijk is of hij nu een inreisverbod voor 6 of voor 8 jaar kreeg opgelegd, dient hij te worden bijgetreden.

In haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij uitdrukkelijk dat het bestuur in geval van tegenstrijdige termijnen steeds de kortste termijn in aanmerking neemt bij het seinen. Het inreisverbod werd bijgevolg opgelegd voor een duur van 6 jaar. Bij gebrek aan belangenschade kan de onzorgvuldigheid in de vermelding van het tijdvak van het inreisverbod geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing.

3.8. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van zijn vaststellingen in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet over te gaan tot het opleggen van *“een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven, is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende gesteld:

“De betrokkene werd gehoord op 18/05/2020. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Betrokkene heeft wel verklaard familie in België te hebben, zonder de gezinsband te vernoemen. Hij verklaart eveneens een kind in Frankrijk te hebben. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)”

3.10. Uit verzoekers gehoor op 18 mei 2020 blijkt dat verzoeker meermaals benadrukt dat hij een verblijfsrecht heeft in Frankrijk. Tevens stelt hij: *“heb kind in France”*. In zijn middel wijst verzoeker op het belang van het contact tussen ouder en kind. Hij beweert ook dat hij sinds 2014 in Frankrijk verblijft en er reeds 3 jaar samenwoont met zijn partner en beschrijft juridische problemen betreffende de verblijfsregeling van zijn dochter en de voogdij over dit kind. Noch van een (recent) verblijfsrecht in Frankrijk, noch van effectieve contacten met zijn partner of kind en evenmin van procedures voor de rechtbank in deze familiale aangelegenheden, wordt enig begin van bewijs aangebracht, waardoor er geen bewijs voorligt van een daadwerkelijk gezinsleven.

3.11. De stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn geding inleidend verzoekschrift heeft gevoegd, kunnen onmogelijk als een begin van bewijs van een effectief gezinsleven in het Schengengebied worden aanzien. Uit deze stukken blijkt enkel dat verzoeker aanvragen van een verblijfskaart heeft ingediend in Frankrijk in 2015 en 2017. Tevens blijkt dat zijn dochter, die ondertussen bijna meerderjarig is, de Franse nationaliteit heeft en in Poitiers zou verblijven (Verzoekschrift, bijlagen 2-6). Deze stukken laten echter niet toe te concluderen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in het Schengengebied dat zich verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 6 jaar.

3.12. Verzoeker blijkt nochtans van oordeel dat zijn recht op gezinsleven niet volledig wordt gewaarborgd omdat louter naar moderne communicatiemiddelen werd verwezen. De Raad stipt echter aan dat de gemachtigde van de minister, ondanks de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker, rekening wenste te houden met het gegeven dat zijn dochter mogelijks in Frankrijk verblijft. Om die reden werd aan de beslissing *“toegevoegd (...) dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)”*.

Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

3.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN